

DE KINDEREN VOOR JEZUS.

Door wijlen Generaal William Booth.

Mijn onderwerp kan zeer gepast worden ingeleid met de woorden van onzen dierbaren Heiland: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk der hemelen”.

Dikwijls wordt de vraag gedaan: „Wat zullen wij met de kinderen doen? Daar zijn zij, overal om ons heen, waarheen wij ons ook wenden. Meestal zijn zij lief, vol leven, geestkracht en vrolijkheid; hun belangstelling wordt licht opgewekt, zij vermaken zich gauw, en het is gemakkelijk, invloed op hen uit te oefenen ten goede of ten kwade. Wat zullen wij met hen doen?”

Welnu, ik zou zeggen: Blik in de toekomst der kinderen, tot dat het u duidelijk voor oogen staat, welke kansen op geluk en op ellende voor hen liggen.

Om het u gemakkelijk te maken, dit te doen, behoeft gij slechts een oogenblik te zien op de mannen en vrouwen om u heen.

Beschouw ze op de plaatsen van vermaak en ontspanning, in de kroegen en speelholten, in de huizen der schande, en in de gevangencellen, lachend, dansend, zwoegend, drinkend, vloekend, op weg naar de linkerzijde van Gods Troon, en naar de hel van eeuwighdurende ellende.

Eenmaal waren die mannen en vrouwen precies zulke jongens en meisjes als de uwe nu zijn. Even onschuldig, aanhankelijk en veelbelovend, en het was toen even gemakkelijk, invloed op hen uit te oefenen in de richting van waarheid, eerlijkheid en goedheid, van Christus en God, als nu het geval is met die vrolijke schepseltjes, die daarbuiten spelen, of zich vermaken om u heen.

Maar sla daarentegen eens een blik op de scharen dappere mannen en vrouwen, die, toen zij kinderen waren, geen betere kans hadden dan de uwe en dan de kinderen, die ge om u heen ziet, en die nu toch onder den zegen Gods en tot verbazing der menschen strijden tegen de booze machten van aarde en hel. Zie op sommigen, die wij kennen, die bezig zijn de smarten, waardoor menschenharten gekweld worden, te verzachten, de slachtoffers der zonde te bevrijden, en die zich voortspoeden naar het „Wel u“ uit den mond van hun Heer en naar de „onverwelkelijke kroon der heerlijkheid“.

Waarom, o waarom zouden uw kinderen zich niet scharen bij deze door God bezielden, in het bloed gewasschen menigte? Het was mijn hoogste verlangen, toen ik voor de eerste maal blikte in het aangezicht van mijn kinderen, dat dit hun lot zou zijn. Woont dat verlangen ook niet in uw hart?

Ten einde u aan te moedigen, om de redding der kinderen te zoeken, zou ik willen, dat ge u bewust zoudt zijn van verschillende dingen:

1. Dat Jezus Christus werkelijk verlangt, dat zij gered zullen worden. Hij zegt in dezen tekst: „Laat ze tot Mij komen. Ik ben hun Vriend. Ik wensch hun Heiland te zijn”.

2. Ik zou willen, dat ge u bewust zoudt zijn, dat zij Zijn eigendom zijn. Zij behooren Hem toe. Hij heeft ze gekocht met Zijn kostbaar bloed. Zij zijn niet gegeven, om als speelgoed te dienen, of om uw ijdelheid te voeden, of om uw inkomen te vermeerderen, of om u den een of anderen persoonlijken dienst te bewijzen, zonder acht te slaan op het koninkrijk Gods. Uw kinderen zijn het eigendom van Jezus Christus. Zij zijn bestemd om in Zijn voetstappen te treden en redders van menschen te worden.

3. Ik zou willen, dat ge u bewust zoudt zijn, dat Jezus Christus inderdaad

uw kinderen liefheeft. Als Hij zeide: „Laat hen tot Mij komen“, en dat zegt Hij nog altijd, dan bedoelde Hij uw kinderen. Hij heeft hen lief. Zij ook waren inbegrepen in het mededoogen, dat Hem in deze wereld deed komen en Hem deed gaan naar het kruis.

4. Ik zou willen, dat ge u goed zoudt indenken, dat Hij een gelukkig, heilig, nuttig leven voor hen op het oog heeft, en dat Hij de middelen heeft verschaft om hen in staat te stellen zulk een leven te leiden.

5. En ik zou willen, dat gij zoudt beseffen, dat Hij op uw schouders de verantwoordelijkheid heeft gelegd, om Zijn bedoeling in dit opzicht te helpen uitvoeren.

Hij zal voor hen pleiten. Hij zal hun namen noemen bij Zijn Vader. Zijn Geest zal tot hun harten spreken. Zijn Voorzienigheid zal werken in overeenstemming met zijn Geest. Gij moet met Hem samenwerken, en met elke andere macht, die aan het werk is, om de kinderen op te voeden tot heiligheid en voor den hemel, in weerwil van elke macht, die daartegen strijdt.

Nu, vaders en moeders, doet gij uw plicht tegenover uw kinderen? Zoo niet, wat een droeve verantwoordelijkheid laadt gij op u! En gij Heilssoldaten, draagt gij op uw hart de kinderen, die door hun ouders worden verwaarloosd of door hen worden opgevoed voor het verderf? O, redt hen!

In een merkwaardige bijeenkomst, die ik eens in een der groote steden van Japan leidde, kwam een vrouw aan de zondaarsbank. Zij vond vergiffenis, en ging regelrecht van de registratie-kamer terug naar de plaats, waar zij had gezeten, en bracht haar twee kinderen naar de zondaarsbank; en terwijl zij tusschen hen neerknielde, wees zij die twee jeugdige gebroken harten op den Heiland.

Terwijl zij daarmee bezig was, kwam er een Heilssoldaat bij, die meende, dat zij beter in staat zou zijn, de kinderen het Koninkrijk binnen te leiden en bood daartoe haar hulp aan; maar de moeder schoof haar vriendelijk op zijde en sprak:

„Laat ze maar aan mij over ik ben hun moeder”.

Dat was volkomen juist en heel schoon. De kinderen tot Jezus te leiden was de eerste plicht der moeder, en het is ook de eerste plicht van iedere andere moeder; ja, ook van iederen vader.

Maar wanneer de vader en de moeder deze taak verwaarloozen, dan moet het de plicht zijn van elk, die zielen liefheeft, om dit heilig werk op zich te nemen; en dat belijdt de Heilssoldaat immers?

Broeder, zuster, makker, vriend, doet gij uw plicht, wat de kinderen betreft?

„Begin bij de kinderen, waar God begint: bij het eerste uchtendgloren van het verstand“.

GENERAAL BRAMWELL BOOTH

Het zwaard verwisseld voor den palmtak.

Kolonel P. D. van Rossum.

Niet om gediend te worden, maar om te dienen.

Mattheus 20 : 28.

Kolonel van Rossum is heengegaan, gegaan naar het land der zaal'gen; hij heeft zich gevoegd bij de groote schare „bekleed met lange witte kleederen, en palmtakken zijn in hunne handen“. Zijn aardse gestrijd is streden en hij is overwinnaar gebleven. Die strijd is gestreden in een zwak, broos lichaam, maar Gode zij dank, Die hem de overwinning gaf door Jezus Christus, zijn Heer. Nu draagt hij den palmtak der overwinning.

Vijf en dertig jaar geleden vond hij in een zaal van het Leger des Heils zijn Heer en Heiland, ervaarde hij de wedergeboorte van zijn hart door het levend geloof in Jezus Christus.

Vijf en dertig jaar geleden gaf hij zichzelf om Officier te worden in het Leger des Heils. Niet om gediend te worden, maar om te dienen. Hij gaf zichzelf geheel, en al die jaren heeft hij getoond, waar zijn hart naar uitging; hij vroeg niet om rang, om gemak of om eer, maar om beter, nuttiger, vuriger en krachtiger voor zijn God in het Leger te werken, waar het dan ook mocht zijn, in Holland, in België, in Schotland, op Java of in Zuid-Afrika

In 1889 kwam Kadet van Rossum in de Kweekschool, uitgezonden door het Korps Utrecht. Na verschillende veldaanstellingen te hebben bekleed, werd hij aan het Hoofdkwartier werkzaam gesteld, waar hij een groot aandeel had in de organisatie van het nog jonge Heilslegerwerk in Nederland. Achtereenvolgens werd de Kolonel als Stafkapitein en Majoor aangesteld tot Handels- en Ass. Chef-Secretaris en

vervolgens tot Officier in bevel van ons werk in België en Noord-Frankrijk. Na eenige jaren later in Nederland teruggekeerd te zijn, bekleedde de nu tot Brigadier bevorderde Majoor van Rossum, voor zijn aanstelling als Leider van Nederlandsch-Indië, nog de positie van Chef-Secretaris.

In 1905 kwam de Kolonel naar Indië en arriveerde te Semarang, waar destijds het Hoofdkwartier gevestigd was.

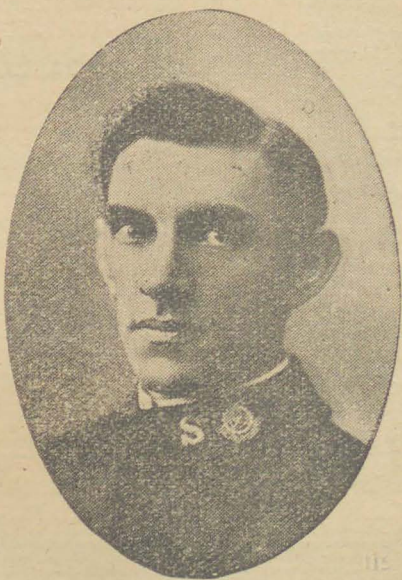
Veel kwam onder zijn leiding tot stand. De stichting „Het Leger des Heils“ werd in het leven geroepen, waardoor ook hier het Leger des Heils als rechtspersoonlijkheid werd erkend. Het werk onder de lepralijders werd aangevangen met het beheer over de leprozen-inrichting Pelantoengan.

Boegangan werd overgenomen. Het Reddingswerk onder vrouwen en meisjes werd begonnen. Dokter Wille kwam naar Java en begon zijn zoo gezegenden arbeid. Een tehuis voor Javaansche kinderen werd geopend. En veel zou nog aan die lijst kunnen worden toegevoegd.

In 1909 werd Kolonel van Rossum overgeplaatst als Provinciaal Officier naar Transvaal en eenige jaren geleden nam de Kolonel de positie op zich als Financieel Secretaris in Nederland.

Kolonel van Rossum was een onvermoeid, gestadig werker. Zijn beginsel-vastheid, zijn onwankelbaar geloof in God, zijn nauwgezette plichtsbetrachting waren eigenschappen, die hem schijnbaar onoverkomelijke bezwaren deden overwinnen en hem de moeilijkheden met succes het hoofd deden bieden.

Wij danken God voor het rijke leven van den Kolonel. Moge Hij Zijn rijkste zegeningen en troost toezenden aan Mevrouw Kolonel van Rossum en de kinderen! G. L.

KOLONEL P. D. VAN ROSSUM.

Een Herinnering.

Uit de gevangenis.

Nu wij in de laatst verschenen Strijdkreet de artikelen gelezen hebben, gewijd aan de nagedachtenis van wijlen Kolonel Gugelmann, kan ik niet nalaten U te melden, dat velen van ons, gevangenen in de Centrale gevangenis voor Europeanen te Semarang, ontroerden, toen wij lazen, dat de Kolonel zelfs op haar sterfbed nog aan zieken en gevangenen heeft gedacht, zooals door Adjudante Hallman, die de Kolonel verpleegde, is vermeld.

In een inrichting als de onze houden niet steeds dezelfde personen verblijf, men komt en gaat, en dat is de reden, dat er nog slechts een kleine groep over is van de gevangenen, die in 1921 tegenwoordig waren bij het welkom van U beiden. Maar die weinigen herinneren zich nog zeer goed, dat de Kolonel voor de gevangenen staande, in tranen uitbarstte en van aandoening geen woord kon spreken.

Voor zulk een medegevoel zijn wij zoo dankbaar. Het roept een stuk verlangen naar het goede in ons wakker; het brengt velen nader tot den Heer en Heiland, aan Wiens dienst het leven van de Kolonel gewijd was en in Wiens voetstappen zij is gegaan.

Ik bid, Kommandante, dat God U en de vrienden en betrekkingen van wijlen Kolonel Gugelmann moge troosten!

Een der gedetineerden.

(Overgenomen uit een brief gericht aan de Terr. Kommandante). Red.

EEN ZOON, DIE ZIJN GEESTELIJKE MOEDER GEDENKT.

„Ofschoon geen Heilssoldaat, doch met Gods hulp en door Zijn genade wel een kind van God, neem ik de vrijheid om eenige regels te schrijven o veronzelijke „Soldaten-moeder“, wijlen mevrouw Kommandant Schipper-Schagen, hopende, dat deze onder het oog van mijn makkers-Militairen zullen komen.

Ik ben zelf ook Militair en heb de vreugde gesmaakt, anderhalf jaar in de nabijheid van de familie Schipper te mogen doorbrengen. Ik heb Mevrouw leeren kennen als een vrouw, die haar alles gaf om hetgeen wij, Militairen, misten, aan te vullen. Het deed ons goed te weten, dat, als wij op Kramat No. 18 kwamen, daar menschen waren, die met ons meeleeften en met ons sympathiseerden. Wij zeiden dan dikwijls tot elkander: „Het is toch onbegrijpelijk, hoe een moeder van drie kinderen zich zoo kan geven voor anderen,“ wijl zij, volgens ons oordeel, reeds genoeg had rondom haar heen. Toen ik persoonlijk eens met haar daarover sprak, kreeg ik ten antwoord: „Dat kunnen jullie ook niet beseffen, het begrijpen daarvan is alleen mogelijk voor een kind van God. De liefde, die wij geven, ontvangen wij van Hem en omdat de liefdebron Gods steeds overvloeiend is, kunnen wij geven, want Hij zendt zijn gaven aan diegenen, die ze willen aanvaarden.“

Kort daarop was een van de jongens, die ook veel in het Tehuis kwam, plotseling weggebleven. Wij dachten daar niet verder over, daar men er aan gewoon raakt, dat kameraden komen en gaan. Eenigen tijd later echter hoorden wij, dat die jongen zich gegrepen had aan het geld van een ander, voor een aanzienlijk bedrag. Het ontstelde ons, wij spraken erover tezamen, doch weldra was de zaak weer vergeten. Niet alzo met Mevrouw Schipper. Een dag of drie later kwam ik in het Tehuis en liep naar het kantoor van den Kommandant. Daar vond ik Mevrouw, weenende. Ik nam de vrijheid haar te vragen: „Wat is de oorzaak van Uw verdriet, Mevrouw?“ Zij keek mij aan met betrouwde oogen en zeide: „Wij waren verantwoordelijk voor zijn ziel en ik vrees, dat wij niet genoeg getracht hebben, hem de liefde van Christus onder het oog te brengen“. Ik verbaasde mij over een zoo reine

liefde voor anderen, die op dat oogenblik mij werd geopenbaard. Liefde voor één ziel, liefde voor een dief! Ik antwoordde haar: „Nu Mevrouw, denk U dat maar niet, want ik en velen met mij, zijn er van overtuigd, dat U alles voor hem gedaan hebt, wat U doen kon.“

U kunt er van overtuigd zijn, Kommandant Schipper, dat Uw lieve vrouw een blijvende herinnering heeft achtergelaten bij alle Militairen, die haar hebben leeren kennen, en dat haar beeltenis diep in ons hart gegrift is.

J. L. Baas.

Weltevreden.

(Brigadier).

Mijn Getuigenis.

Ik ben blij, dat mij de gelegenheid gegeven wordt in de Strijdkreet een getuigenis te mogen geven.

Welk een ommekeer heeft er in mijn leven plaats gegrepen, sedert ik Jezus leerde kennen! Vóór ik Hem kende, had ik ook alle reden om tevreden en gelukkig te zijn, zoover het mijn aardse begeerten betrof. Ik bezat en bezit nog een goede vrouw, die alles voor mij is en mijn huwelijk is gezegend met vier kinderen. Ja, ik had bijna alles, wat ik begeeren kon. Mijn liefste wensch was echter dag in en dag uit, avond na avond uit te gaan om te genieten van de wereldsche genoegens! En toch . . . nooit was er een ontevredener man dan ik.

Mijn hart zocht tevergeefs naar iets, dat mij bevredigen kon: naar rust, naar voldoening en, vroeg ik mijzelf af, waarvoor leef ik eigenlijk en wat is het doel van mijn leven?

De Strijdkreet kreeg ik op een dag te lezen. Er stond in: „Wat het gebed van een moeder beteekent.“

's Zondags daarop ging ik naar de samenkomst van het Leger des Heils en luisterde met alle aandacht naar het gesprokene. Het geheel, het zingen zoowel als het spreken, maakte een diepen indruk op mij en Gods Geest sprak tot mijn hart.

Aan het einde van die samenkomst in den nabidstond werd gevraagd, of er

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS

De Generaal leidde kortgeleden bijzondere samenkomsten te Mildmay voor jonge menschen, die de een of andere positie in onze Organisatie innemen. Zestienhonderd jonge mannen en vrouwen waren tegenwoordig, die allen aangemoedigd en geholpen werden door de krachtige woorden van hun Leider.

De Generaal heeft immer een lange lijst van bezoeken en bijzondere samenkomsten op zijn programma, waarvan wij, door gebrek aan plaatsruimte, helaas maar weinig kunnen vertellen.

Mevrouw Booth bracht een bezoek aan het „Borstal Instituut“, een soort van opvoedingsgesticht voor jongens te Portland. Doodstil was het, terwijl Mevrouw Booth tot de 300 in bruin en blauw gekleede knapen sprak van de kansen, die dit leven hun nog aanbiedt. Wij geven eenige van haar roerende woorden weer: „Wanneer ik U hier zoo zie zitten, denk ik aan een andere schare. Ik zie de moeders van U allen, degenen, die U eenmaal als hulpeloze, teerbemindde wichtjes in haar armen hielden. Ik weet, wat zij zouden gevoelen, als zij U nu hier konden zien en daarom breng ik U een moeder-boodschap“.

De stem van Mevrouw Booth was plotseling opgewekt, helder als de klanken van een bazuin opklinkend tegen de hooge, witte muren: „Gij zijt de kapitein van Uw eigen schip! Gij kunt den koers van Uw leven bepalen! Door de hulpe Gods kunt ge rechtschapen mannen zijn“.

De moeders van sommigen hunner hadden Mevrouw Booth gevraagd eens met hun „boys“ te spreken en na desamenkomst sprak zij tot hen ieder afzonderlijk alsof 't haar eigen jongens waren.

Latvia. (Oostzee-provinciën).

Ofschoon het werk in dit land nog zeer moeilijk en weinig bekend is, is er toch een merkbaar vooruitgang te bespeuren.

Kortgeleden werd de eerste Kweekschool-cursus geopend en het groepje Kadetten doet een zeer gezegend werk, vooral wat bezoek van huis tot huis betreft. Openluchtsamenkomsten zijn verboden door de autoriteiten, doch de Kadetten zien toch kans, op andere wijze de Leger-lectuur onder de menschen te brengen.

Een Russisch Officier, die ook in Czecho-Slovakië werkzaam is geweest, wijdt zich aan het Slumwerk en verscheidene keeren per week kookt zij krachtige soep, die ze ronddeelt aan de arme oudjes in de plaats harer inwoning.

Finland.

Een ontroerende demonstratie werd kortgeleden gehouden in Helsingfors ten bate van den arbeid onder doofstommen en blinden. Het meest indrukwekkende nummer op het programma was het verenigde zingen met teekens door een aantal doofstommen.

Italië.

Een belangrijke gebeurtenis voor dit Territorie was de opening van de Kweekschool te Florence. Tot nu toe ontvingen de Italiaansche Kadetten hun opleiding in andere landen, wat vooral door de vreemde taal een groote moeilijkheid was.

De eerste cursus bevatte uit bijna ieder korps een Kadet; twee Kadetten kwamen van Sardinië en Sicilië. De welkomstsamenkomst was bijzonder gezegend en door velen bezocht. Majoor Muller, de algemeene Secretaris, berichtte, dat twee gewezen Roomsche-Katholieke priesters zich opgaven voor het Officierschap.

Iemand was, die God wilde zoeken. Ik stond van mijn zitplaats op en knielde neer aan de zondaarsbank. Ik werd gered en ontving vrede en bevrediging door het geloof in onzen Heiland.

Ziet, zusters en broeders, hoe God heeft ingegrepen. Ik ben Hem eeuwig dankbaar dat Hij mij niet verhinderd heeft, doch mij aangenomen in Zijn genade. Mijn ziel is gered en behouden, Halleluja! Glorie aan Jezus! Vroeger was het een leven voor de wereld en toch onbevredigd en ontevreden. Ik was een gebroken man, die steeds vroeg: „Waarom dit en waarom dat?“

Mijn levensdoel is nu — ten spijt van hoon en spot — met Gods hulp te strijden in het Leger van den Heer.

Malang.

H. A. Versiquy.

